

דברי תורה

ושיחות קודש

פרשת תרומה תשפ"ב

ואלה יעמדו על הברכה
בעבור שנדבבו הוצאות הגליון

לע"ג הרה"ק רבי זאב וולף ב"ר נפתלי צבי מטשארני אוסטראה נלב"ע ה' אדר תקפ"ג ולזכות היניק יעקב דוד בן מרים שיגדל בתורה ובירא"ש
הרה"ח ר' צבי מרדכי בוים שליט"א הרה"ח ר' שמעון שלום בוים שליט"א לע"ג אביהם הרה"ח ר' יהודה מנחם ב"ר אברהם משה בוים ז"ל נלב"ע ח אדר א' תשע"ז
הרה"ח ר' שמחה בונם בוים שליט"א לע"ג אביו הרה"ח ר' מנחם מיכאל ב"ר שמחה בונים ז"ל נלב"ע ו' אדר תשמ"ח
הרה"ח ר' חיים בוים שליט"א לע"ג זקנו הרה"ח ר' מנחם מיכאל ב"ר שמחה בונים ז"ל נלב"ע ו' אדר תשמ"ח
לרפואת ר' ישראל יעקב טוביה בן יענטא רחל

תוכן העניינים

- סעודה שלישית תרומה תשפ"א
- קידושא רבא משפטים תשפ"ב
- סעודה שלישית משפטים תשפ"ב
- אחר הבדלה משפטים תשפ"ב/
הגאון רבי מרדכי יפה בעל הלבוש
זצוק"ל

ניתן לקבל הגליון

בארה"ק

בני ברק

ביהמ"ד אמשינאוו רחוב חזון איש 76

ירושלים

אצל הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א

ביתר

אצל הרה"ח ר' אברהם לאנדא שליט"א

בארה"ב

בארא פארק

ביהמ"ד אמשינאוו 4408-15th Ave.

וויליאמסבורג

ביהמ"ד אמשינאוו 144 Rodney st.

מאנסי

ביהמ"ד ווארקי 10 Maple ter.

יו"ל ע"י מערכת דברי תורה – אמשינאוו

כל הזכויות שמורות ©

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון

amshinov40@gmail.com

סעודה שלישית פרשת תרומה – זכור תשפ"א לפ"ק

ומעצלו ובא אליו בכמה מיני פיתוים ומתנכר בלבושים וענינים עד שמפתה את האדם ואומר לאדם מה לך תיגע לריק ותלד לבהלה הלא אתה עשית כמה עבירות עד אין מספר וכבד ממך הדבר לעשות תשובה כראוי וכו' לכן למה לך ללמוד תורה ולהתפלל בכוונה, וכו' ואין בידך לא משלות העולם הזה וגם נכזבה תוחלתך לעולם הבא ותירש תרתי גיהנם, שמע נא עכ"פ ושמה בחור בילדותך בעוה"ז ואכול ושתה וייטב לך היום, ואל תדאג דאגת מחר לעוה"ב וכו', ועוד כהנה מדבר היצה"ר בלב האדם, עד שמפילו בעצלות בעבודת השי"ת, ומחזק לבו למרות עיני כבודו, עד שמוליכו כשור לטבח עכל"ק.

וממשיך הרבי מלובלין, דהנה אצל היצה"ר של חמימות, בדרך כלל זה שייך דוקא ע"י חברים רעים או סביבה לא טובה, משא"כ יצה"ר של קרירות ועצלות הוא אצל האדם

וידבר וגו' ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו וגו', ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. אנו עומדים עתה בפרשת זכור, הרבי מלובלין, בספרו זאת זכרון, מביא מרבו המגיד ממעזריטש, דמצינו דהתורה נמשלה גם למים וגם לאש, כמ"ש הוי כל צמא לכו למים. וכן נאמר, הלוא כה דברי כאש. כי ישנם שני יצרים. האחת הוא אש תבערת היצר, שבא להכשיל בחטאים, והשני הוא היצר של עצלות וקרירות. ולתורה יש ב' הכוחות, מים לקרר את היצר, וכן אש להביא חמימות בעבודת השי"ת.

והנה עמלק הוא היצר של קרירות ועצלות, וכלשון קדשו של בעל עבודת ישראל (פרשת זכור) זכור את אשר עשה לך עמלק, לך ממש, שעשה בקרבך ענין עמלק, אשר קרך בדרך, קרך הוא מלשון קרירות שהקר אותך מהתלהבות. שראוי להיות כל אדם בלבו כמוקד אש לפני ה' תמיד, והיצה"ר מקרר את האדם

ושכנתי בתוכם. שהקב"ה אומר לנו ועשו לי מקדש, קדושה הוא לשון הפרשה והבדלה, שעי"ז שאתה תפרוש מן התאוות של אש, תזכה לושכנתי בתוכם, להינצל מן הקרירות, הנמצא בתוכו, ולקבל אש של התלהבות לקדושה.

ויה"ר שנזכה למחיית עמלק, ועי"ז נזכה לבוא לפורים בשמחה ובטוב לבב, ושמחת עולם על ראשינו בביאת גוא"צ בב"א.

בהניח וכו' תמחה את זכר עמלק וכו'.

ובבני יששכר (אדר, מאמר ג' דרוש ו') מבאר, דבענין מחיית עמלק, צריך לבטל כל שיעור קומת הס"א, על כן צריך כוחות גדולים לבטל הקליפה בכל חלקיו, ולזה נצטוינו בג' מצות נפרדות, למחשבה דיבור ומעשה.

ואכן מצינו שאמרו **בזוה"ק** (ח"ב סה, ב) דלא היתה מלחמה כזאת מימות

עצמו בתוכו. ויש עוד הבדל בין שני יצרים אלו, דיצה"ר של אש שייך בעיקר אצל אנשים נמוכים, משא"כ עצלות שייך אצל כל אחד. וע"ז נתן התורה עצה, והיה בהניח ה' אלקיך לך מכל איביך מסביב וגו', אם אתה תשתפר בענין היצה"ר של אש, שזה נקרא 'סביב', שכן בא מהסביבה, גם תצליח להגיע לתמחה את זכר עמלק, דהיינו להתגבר על היצר דעצלות ועצבות, עכתד"ק.

ואולי נוכל לפרש בזה הכתובים, ויקחו לי תרומה וגו' ועשו לי מקדש

אמרים

מצינו דבר חידוש בענין מחיית עמלק, דהנה כל המצות שבתורה, צריכין לקיים במחשבה דיבור ומעשה, ותמיד הם נכללים במצוה אחת. משא"כ במצות מחיית עמלק מצינו שיש ג' מצות נפרדות במנין תרי"ג, מחשבה נמנית למצוה בפני עצמה, דכתיב לא תשכח והיא במחשבה. דיבור נמנה למצוה בפני עצמה, זכור הוא בפה. ומעשה, נמנה למצוה בפני עצמה, כדכתיב והיה

עולם ולא תהיה עד ביאת המשיח,
שהתקשר הרשע הזה בכשפיו

בשורשו בקליפה בכל סטריין
דמסאבותא והס"מ יצא עמו.

*

זכור את אשר עשה לך עמלק.
במדרש (פרד"א פמ"ג) משל למלך
שהיה לו פרדס והעמיד כלב שוטה
על פתחו והלך אוהבו של מלך לגנוב
מן הפרדס וקרע הכלב את בגדיו, כל
פעם שרוצה המלך להזכיר לו מעשה
הרעה שעשה שהלך לגנוב מהפרדס,
אמר לו המלך כמה כלב שוטה הוא
זה שקרע בגדיך, כך ישראל אמרו

היש ה' בקרבנו אם אין (שמות יז ז),
לא רצה משה רבינו ע"ה להזכיר
להם מעשה הרעה הזו שלא לביישם,
ואמר להם זכור את אשר עשה לך
עמלק הכלב העומד על הפתח,
עכ"ל. מכאן משמע דענין זכירת
מעשה עמלק, בא להורות לנו, לתקן
החטא של אמירת היש ה' בקרבנו.

*

פרשת תרומה. מצינו דבר פלא בענין
כלי המשכן, כל הכלים יש להם מידה
בתורה מה הוא מידת ארכם ורחבם,
אבל למנורה אין מידה כלל, ונאמר
רק שזה בא מכיכר זהב. ורק ברמב"ם
מצינו שיעורו.

יוחנן כל אותן ארבעים יום שעשה
משה בהר היה למד תורה ומשכחה,
ובסוף נתנה לו במתנה, כל כך למה,
בשביל להחזיר את הטיפשים.
ומבאר שם בפני משה, ללמד לאלו
ששוכחים תלמודם, שלא יתייאשו
מללמוד, אלא יחזרו תמיד על
לימודם, ויבטחו בה' שיתן להם
התורה במתנה, כמו שנתן למשה
וכו'.

והנה בבעל הטורים ריש הפרשה
כתב, תרומה הוא אותיות מ' תורה,
שהתורה ניתנה למ' יום. וצ"ב מהו
החידוש בזה. ובביאור הענין נראה,
שבירושלמי (הוריות יח, ב) אמר רבי

לבד לתוצאה, אלא האדם צריך להתייגע בתורה, ולהכניס הככר זהב לאש, ואז יקבלו במתנה, ויצא מנורה טהורה.

נשאר בו ענין טוב, שלא הכעיס את הבורא.

ואולי זה גם הביאור ב'גלייכע שטיינער', שיש איש שרוצה דרך ישרה, ללא שינויים, וזה אינו שייך כי האדם צריך תמיד ב' המדריגות בסמיכות, שבירת הלב ומיד שמחה. ורק באופן זה, שייך לעבוד את ה'.

נמצא דהיגע בתורה, יכול לקבלו במתנה, אף על פי שלפי כוחותיו אינו זוכר מה שלמד. וזה מה שבא לנו התורה לרמז, שבמנורה הרומז לחכמת התורה, אין דרך איך להגיע

*

ביאור בהניגון ד'ווארקי – כ"ק אאזמו"ר זצלה"ה ביאר, שאצלם זה היה נקרא לא ללמוד ע"כ. ועפ"י דבריו הק' נוכל לבאר, שמייירי כאן באחד שלומד ומתפלל, ואחר שמתכונן בעבודתו רואה שזה אינו כראוי, ובא לידי שבירת הלב, וטוען לעצמו שזה לא תפילה ולא תורה, ואז תיכף ומיד מתחזק שבכל זאת

קידושא רבא פרשת משפטים תשפ"ב לפ"ק

ישרש יעקב מבאר את דברי המדרש כך, שהתורה דינין מלפניה, היינו שיש מידת הדין לפני שלומדים את התורה, היינו שצריך לחשב ולדון את עצמו מי אנוכי שאזכה ללמוד תורת ה', וכך ילמד בהכנעה גדולה לפני ה', ודינין מאחריה, שידון עצמו לאחר הלימוד לאמור, במה אני הולך מהתורה התורה הקדושה, דהיינו מה לימד אותי התורה ומה נשתנה בי עי"ז לטובה.

ואלה המשפטים וגו', במדרש (ל, ג) כתיב למעלה (בפר' יתרו) 'ושפטו' את העם בכל עת וגו', ונאמר כאן 'ואלה המשפטים', ועשרת הדברות נמצא באמצע. משל למטרונה שהיתה מהלכת, וחיילים הולכים מלפניה, וכן יש חיילים מאחריה, והיא באמצע, כך התורה, דינין מלפניה, ודינין מאחריה, והיא באמצע.

והרה"ק מנאדרזין (חתנו של הרב הק' ר' מענדעלע ווארקער זי"ע) בספרו

*

וכפי שאמר פעם, שהשו"ע אורח חיים מתחיל עם הפסוק, שויתי ה' לנגדי תמיד, ומסיים עם הפסוק טוב לב משתה תמיד, נעוץ סופו בתחילתו, שכן רק ע"י טוב לב משתה תמיד דהיינו מידת השמחה, מגיעים לשויתי ה' לנגדי תמיד. נמצא שצריך להיות תמיד בשמחה, ובחודש אדר מרבין בו, כן יעזרנו ה'.

משנכנס אדר מרבין בשמחה.

וקשה אמאי לא נאמר 'שמחים' או 'צריך להיות בשמחה' וכדו', וביאר כ"ק אזמו"ר זצללה"ה דבשמחה צריכים להיות כל השנה, שהרי בלי זה אי אפשר להתקיים כלל, ובחודש אדר צריכים רק להרבות את השמחה.

סעודה שלישית פרשת משפטים תשפ"ב לפ"ק

עבדים', ואין על בר ישראל שום שעבוד אחר, ואכן הזמן המוכשר להתבוננות זו, הוא בשבת קודש, ביום הניח ה' לך מעצבך וגו' ומעבודה קשה, וזה היום מוכן הוא, להתענג על ה', עכתוד"ק.

ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדוני, פירוש אני אוהב השם יתברך, ואת אשתי, פירוש וגם אני אוהב את עניני עולם הזה. לא אצא חפשי, פירוש ולכן אינני יכול לצאת חפשי, אזי, והגישו אדוניו אל האלוהים, שהוא בית דין, כלומר שיתסופף בצל החכמים והצדיקים, ועי"ז ורצע אדוניו את אזנו במרצע ועבדו לעולם, יכנס באזנו היטב שהוא עבד לה' אחד בלבד.

נמצא שצריך בכח השבת להתעורר לעבוד את ה', ואם לא די בכך, צריך להיות יחד עם צדיקים וחסידיים ומהם ילמד דרכי ה'. יתן ה' שנוכל לעבדו בלבב שלם, ונזכה לגאולה שלימה במהרה אמן.

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשבעת יצא לחפשי חנם.

פרשה זו הוא תיכף אחר פרשת מתן תורה, ואיתא מהרה"ק ר' לייבעלע אייגער זצללה"ה, שהשייכות ביניהם הוא, שעשרת הדברות מתחיל באנוכי ה' אלוקיך, שהקב"ה ברא את הכל, ואח"כ בא הציווי, לא יהיה לך וגו', שזה מורה ובא שאין שום דבר אחר זולת השי"ת, כלומר שאין לקבל מרות ולהשתעבד לשום דבר זולת לאלוקים חיים.

ולכן פרשה זו שהיא אחר מתן תורה, מתחיל בעבד עברי, שזה מיירי במי שלא עלה מורא שמים על ראשו, והוא עבד לעבדים, ומשתעבד לענינים אחרים, ועל זה אמרה תורה שהעצה היעוצה הוא, שש שנים יעבוד ובשביעית יצא לחפשי חנם, שאף אם במשך כל ימי השבוע הוא ביד יצרו, בהגיע יום השבת קודש, יתבונן בכך כי לי בני ישראל

פניני חסידות

מלוקט משיעוריו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בספר ליקוטי אמרים תניא

פרק ז'

(אינו מוגה כה"צ)

ועוד זאת במאכלות אסורות שלכך נקראים בשם איסור מפני שאף מי שאכל מאכל איסור בלא הודע לשם שמים לעבוד ה' בכח אכילה ההיא וגם פעל ועשה כן וקרא והתפלל בכח אכילה ההיא אין החיות שבה עולה ומתלבשת בתיבות התורה והתפלה כמו ההיתר מפני איסורה בידי הס"א משלש קליפות הטמאות.

וייתכן לפרש בעומק הדברים, מה שהוצרך לכתוב זאת כפרק חדש, ולא כלל דברים אלו בפרק הקודם, שיש כאן חידוש **דייקא במאכלות אסורות**, יותר משאר איסורים. שברוב האיסורים, כגון גזל, הדברים שבהם נעשה האיסור (כגון חפץ או ממון) אינם קשורים בקליפות, ורק בעשייתו בהם עבירה (איסור 'גברא'), נתן חיות בקליפות הטמאות. אך במאכלות אסורות איכא עוד חדא לגריעותא, מה שהמאכל עצמו הוא חתיכא דאיסורא (איסור 'חפצא'), וחיותן של המאכלות האסורות היא מגי קליפות הטמאות (כמ"ש בסוף פרק ו). ולכן אין לאכילה זאת עליה, אפי" אם היתה בלא הודע ולשם שמים וכו', מפני איסורן של המאכלות עצמן בידי הס"א. ואולי

פרק זה הוא כנספח וכהמשך לפרק הקודם, בו למדנו שדברי איסור שייכים המה לגי הקליפות הטמאות לגמרי, וכמעט אי אפשר להעלותם לקדושה.

ותחילת דבריו, להבהיר **בתוספת הדגשה**, שלכך נקראים המאכלות אסורות בשם **איסור** (כמו שכבר נתבאר לעיל שהוא מלשון מאסר, שקשורים בקליפה ללא יכולת להינתק), שאף באופן שאכלן בכוונה טהורה ושלמה לשם שמים, כגון ששגג וחשב שהם דברי היתר, ולא רק כוונתו טובה אלא גם מעשיו - שפעל אח"כ בתורה ומצוות עם הכוח והחיות שקיבל מהמאכלות, אעפ"כ נשאר הפגם בעינו, והחיות שירדה לקליפות הטמאות אינה עולה.

בשוגג יהיה יותר בניקל להעלותן אח"כ. וצ"ע.

בשאר עבירות, שבהם אין את ה'חפצא דאיסורא', כשעשאן

אפי' הוא איסור דרבנן שחמורים דברי סופרים יותר מדברי תורה כו'

דאורייתא פועלים בחפצא, כי להי' הארץ ומלואה), או דגם בדרבנן איכא איסור חפצא. וחזינן דעת הרב דאף בדברי סופרים יש איסור על החפצא.

כשחז"ל גזרו לאסור דבר, אף מהותו של הדבר נשתנתה להיות קשורה בקליפה. מכאן יש להוכיח, כלפי מה שחקרו באחרונים אי איסורי דרבנן הוויין רק איסור גברא (דאולי רק איסורי

ולכן גם היצר הרע וכח המתאוה לדברים האסורים הוא שד משדין נוכראין שהוא יצר הרע של אומות עו"ג שנפשותיהם משלש קליפות הטמאות משא"כ היצה"ר וכח המתאוה לדברים המותרים למלאת תאוותו הוא שד משדין יהודאין לפי שיכול לחזור לקדושה כדלעיל.

וכו'), דמשעה זו שקנתה הס"א שביתה בקרבן, בא אח"כ להתאוות לדברי איסור ח"ו. (וקצת צ"ע בזה, דבסוף פרק א' מנה כמה דברים הבאים מיסודות הנפש הבהמית שבישראל, ויש שם גם דברים אסורים, א"כ משמע דגם **בטבע** הנפש הבהמית, אף לפני מילא תאוה, יש משיכה לדברי איסור.)

ומכאן נילף חומר ענין הגדרים והסייגים, דמי שלא פורש משערי היתר, סופו שיביאנו תאוות ההיתר, להתאוות נמי לדבר אסור. ומסופר בדרך צחות, על אשה זקנה שחיפשה סידור, וכל מה שהציעו לה באותיות גדולות וכד' לא רצתה. עד שמצאה סידור עם

הכח המתאוה המפתה את האדם, הוא בדרגת הדבר שאליו הוא מפתה. היצר המושך לתאוות היתר הוא מקליפת נוגה, והמושך לדברים האסורים הוא מג' קליפות הטמאות.

ולכאורה יקשה, הרי נפש הבהמית שבישראל היא מקליפת נוגה כדאי לעיל (בפרק א, ובפרק ז) ואיך יימצא אצל יהודי יצה"ר מקליפות הטמאות. ויש מתרצים, עפ"י מה ששנינו בפרק ז' דכשאכל האדם **דבר היתר למילוי תאוותו**, נכלל החיות שבקרבן לפי שעה בג' קליפות הטמאות ונעשה מרכבה להן (עד אשר ישוב לעבודת ה'

ע"י זה מילים מהתפילה. משא"כ בסידור זה, גם כשייקרעו הקצוות, לא יחסר כי אם מהפירושים, אבל תיבות התפילה ישארו בשלמות... ואף אנו נאמר, כאשר גודרים בעד האיסור, ואף מההיתר מתרחקים, אזי אף אם נופלים - הנפילה היא בדברי היתר ולא ח"ו באיסור ממש.

דא"ח (של הרב בעל התניא, דרוב הדפים מלאים בדרושי חסידות, ורק באמצע שבכל דף יש את תיבות התפילה) ודווקא סידור זה הוטב בעיניה להתפלל בו. וכששאלוה מה ענין לה בזה, הסבירה; שבכל סידור, אחר זמן רב שמדפדפים בו, קצות הדפים נקרעים, וברוב הסידורים חסרים

אך מ"מ קודם שחזר לקדושה הוא ס"א וקליפה וגם אח"כ הרשימו ממנו נשאר דבוק בגוף להיות כי מכל מאכל ומשקה נעשה תיכף דם ובשר מבשרו ולכן צריך הגוף לחיבוט הקבר לנקותו ולטהרו מטומאתו שקיבל בהנאת עולם הזה ותענוגיו.

ראשית חכמה, הכל כפשוטו, והכל שריר וקיים. והיה שם תלמיד אחד שהחל לרעוד מפחד ממש, אמר לו הגר"א: אבל הרבה מהעונשים שמיועדים לאדם, הוא יכול לפטור ע"י יסורים שונים שעובר בעוה"ז.

כאן ולהלן, מובאים כמה עניני תיקונים הנעשים באדם אחר מיתתו, על מה שפגם בחייו. באותו ענין, מסופר על הגאון מוילנא, שאמר פעם לתלמידיו בתוך דבריו: דעו לכם, כי כל העונשים וייסורי הגיהנם, הכתובים בס'

אא"כ מי שלא נהנה מעוה"ז כל ימיו כרבינו הקדוש.

ומטרתו להנאת עצמו, כמו ששינו בפרק ז' שהוא דבר טוב לאכול בשרא שמינא דתורא ולשתות יין מבושם, להרחיב דעתו לה' ולתורתו.

אצל רבינו הקדוש היה שולחן מלא בכל טוב, כדאי' בע"ז יא שלא פסק משולחנו צנון וקישות וחזרת, לא בימות החמה ולא בימות הגשמים וכו'. אבל מכל אלו, **לא היה כוונתו**

ועל דברים בטלים בהיתר כגון ע"ה שאינו יכול ללמוד צריך לטהר נפשו מטומאה זו דקליפה זו ע"י גלגולה בכף הקלע וכו'

הנשארים אפ"י אחר התשובה, אלא כל הדברים דלהלן הם רק כשלא עשה תשובה. דאגב גררא שעסקנו בעניני פגמים ותיקונים, מובאים כאן כמה דברים עם "מחיריהם", שנדע את גודל חומרם, אבל באמת בתשובה נכונה כהלכתה, אין צריכים לעונשין אלו.

בפרק הקודם ובתחילת פרק זה, דובר על הפגמים הנעשים מדברי תאוה של היתר או מעבירה, ועל תיקוניהם שנצרכים להם גם אחר עשות האדם 'תשובה נכונה' (תשובה הלכתית, עפ"י גדרי הרמב"ם) מפני שהפגם הפנימי נשאר. אך מכאן ואילך, הדברים הנמנים עם תיקוניהם, לכאורה אין הכוונה לתיקון הפגמים

אחר הברדלה פרישת משפטים תשפ"ב לפ"ק

השבוע הוא יומא דהילולא של ר' מרדכי יפה בעל הלבושים, אא"ז הרה"ק מווארקיי זי"ע מתייחס אחריו, (אינן ידוע בדיוק כל הסדר היחס).

בהקדמה לספרו כותב שאחר שראה שהבית יוסף כתב חיבור על הטור, רצה 'הלבוש' לעשות ספר של פסקי הלכות, ואחר ששמע שגם זה כבר נעשה ע"י הבית יוסף בספרו 'שולחן ערוך', החליט לכתוב ספר הבא להרחיב את פסקי השו"ע, אבל אז שמע שרבו הרמ"א כבר מבקש לעשות כן, [הוא היה תלמיד מובהק של הרמ"א] וע"כ החליט הלבוש לכתוב חיבור ממוצע, שיהא נכתב בקיצור נמרץ, וגם יהא בה הלכות עם טעמיהן, בתוספת סברות לכל פסק הלכה.

אכן ידוע שיש שלושה ספרים שהלכו בדרך דומה, וסדרו עניניהם באופן שיאירו עיניהם של ההוגים בספריהם, לברר כל חמירא, הלכות יחד עם טעמיהם, בעט סופר מהיר ובלשון זהב נחמדה, והמה הרמב"ם הלבוש ושו"ע הרב, שנקטו מצד אחד לשון קצרה, ומאידך טעמים וביאורים קצרים וקולעים.

בהקדמה לספרו כותב שמלכתחילה רצה להרחיב גבולו בתלמידים ולהרביץ תורה ברבים, אך כיון שלא מצא מבקשי לקח כלבבו, כי כולם עסוקים בהבלי עולם, ואינן עוסקים בידיעת אמיתת התורה, על כן שינה טעמו להפיץ התורה בכתיבת ספרים.

ובפשטות שמות ספריו הם מפני ששמו מרדכי, ועל כן נתן שמות על פי הפסוק שנאמר אצל מרדכי הצדיק, ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש וגו'.

מסופר שהטעם שזכה לחבר ספרי הלבוש, הוא מפני מעשה שהיה. בהיותו מגדולי הדור היה נכבד אף בעיני השרים והעמים, ומצא מהלכים אצל מלכי ארץ, פעם אחת ניסו להדיחו ולהכשילו בדבר עבירה, ולא היה מקום לברוח, ולכן דחק עצמו דרך ביב השופכין והלכלוך, וכך ניצל מן הנסיון. וכיון שהיה לבוש באותו שעה בעשרה מלבושים לכן זכה מן השמים לחבר עשרה ספרים שיאירו את העולם, כנגד עשרת הלבושים שנתלכלכו לכבוד הבורא.

נביא ב' קטעים מסברות הלבוש המובאים בספרו. הנה בהלכות ברכת התורה (או"ח סימן מז) כתב שאין שייך לומר על התורה ברכה לאחריה כיון שאין זמן בכל היום ובכל הלילה, שהוא לאחריה. ומוסיף בלשונו הזהב, שזה טעם נכון למנהגינו שאנו מברכין בכל בוקר שתי ברכות על התורה, 'לעסוק בדברי תורה', ו'אשר בחר בנו' וכו', הראשונה נחשבת לברכה אחרונה על הלימוד של אתמול, וכן והערב נא וכו' אנו מתפללין שיערב בפנינו כל מה שלמדנו אתמול, ולא תשכח ממנו נעימות טעמה, אף על פי שנלמוד היום יותר, נתפלל שלא ידחה טעם מפני טעם, עיי"ש.

ובאו"ח סימן רכ"ד סעיף ז', כתב להבדיל בין הרואה חכמי אומות העולם, החכמים בחכמת העולם שמברך 'שנתן' מחכמתו לבשר ודם, וברואה חכמי ישראל אומר 'שחלק' מחכמתו ליראיו, ונראה לי הטעם, שחכמי ישראל יש בהם חכמת התורה, אשר ארוכה מארץ מדה ורחבה מיני ים, לכן אפילו הם חכמים גדולים עדיין לא הגיעו לידיעת כל סודותיה אלא רק חלק ממנה, אבל חכמת האומות שאין יודעים רק השבע חכמות, בזה יכולים לבא עד סוף כל החכמות ההם, לכך נופל עליהם לשון 'נתן' שהיא כולה בידם, ואין בה יותר. זכותו יגן עלינו ועכ"א, א גוטע וואך, א פרייליכער וואך.

הודעה חשובה

פרשת כי תשא – שבת אויפרוף ושבת יארציט

**הנסיעה לעיה"ק טבריא במוצש"ק
בשעה 9**

תפילת רבים בשעה 11

(ולא כפי שפורסם)

***

חמין במוצאי שבת מלוגמא : בס"ד יוגש כיבוד קל
לעולים לציון, וכן יהיה תאורה במשך כל הלילה

***

**בשבוע הבא יתפרסמו מודעות מפורטות עם זמני
וסדרי השבת קודש**

על כל שאלה יש להתקשר אל עסקני וועד השמחה

הר"ר דוד דויטש : 054-8476999

הר"ר יצחק מעריל (ארה"ב) 347-429-5461

הר"ר מנחם ויסברוד : 054-845-5423

או באימייל amshinov40@gmail.com

שמחו בה' וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב